

Arrest

nr. 234 072 van 16 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 4 maart 2019, verklaart er zich op 27 maart 2019 vluchteling.

1.2. Op 8 oktober 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat) genomen die per aangetekend schrijven op 9 oktober 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Eritrese nationaliteit en bent u van Tigrinya afkomst. U bent geboren in Adi Keyh, behorende tot de zoba Debub. U volgde les in de twaalfde graad wanneer u besloot het land te verlaten. U werd bij deze poging nabij Tserona (zoba Debub) opgepakt. Na uw detentie werd u naar Sawa (zoba Gash Barka) gebracht waar u een militaire training diende te volgen. Na twee maanden deserteerde u en ging onderduiken bij familie in het dorp Quatit (zoba Debub). Na anderhalve maand besloot u naar Dekamhare (zoba Debub) te gaan waar u in de bouw aan de slag ging als dagloner. Bij een controle tijdens uw werk kon u geen documenten voorleggen en werd u opgepakt. U werd gedurende één maand opgesloten in een container. Vervolgens liet men u vrij met de mededeling dat u zich terug bij uw eenheid diende te voegen. U besloot het land te verlaten en begaf u richting Sudan. Onderweg vroeg u aan verschillende mensen die u tegenkwam informatie over de juiste route. Na zeven dagen bereikte u Sudan en reisde door naar Kassala. Na vier maanden in Kassala besloot u naar Khartoum te reizen. Gedurende zeven maanden woonde en werkte u in Khartoum. U verliet Khartoum richting Libië, waar u één jaar en drie maanden verbleef. Vervolgens reisde u illegaal naar Italië. Op 24 mei 2007 bereikte u Lampedusa waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Nadat er vingerafdrukken werden genomen en na een verblijf van één week in Lampedusa werd u naar Crotone overgebracht. Gedurende twee maanden verbleef u er in een vluchtelingenkamp waar u werd gehoord over uw vertrekmotieven. Een kleine maand later werd u erkend als vluchteling en vernam er dat u het kamp diende te verlaten. Samen met enkele kennissen vertrok u naar Rome. U regelde er uw verblijfs- en werkdocumenten, maar raakte die na een verblijf op straat kwijt. U deed geen aangifte van verlies noch vroeg u nieuwe documenten aan. De volgende jaren verbleef u in verschillende Italiaanse steden waar u naar gelang de situatie op straat woonde en soms wanneer u tijdelijk werkte iets huurde. Omdat u uw onstabiele leven beu was besloot u naar uw broer in Duitsland te reizen. Na een jaar van verblijf bij uw broer in Duitsland besloot u, omdat het niet klikte met uw broer, naar Nederland te gaan. U diende er een verzoek om internationale bescherming in, maar werd geweigerd. U probeerde, met het oog op een terugkeerprogramma van het IOM (International Organization for Migration) om naar Ethiopië gestuurd te worden, via de Italiaanse ambassade aan uw Italiaanse verblijfsdocumenten te geraken. U kreeg geen documenten waarna u een ticket werd gekocht en u het grondgebied diende te verlaten. Na twee jaar en zes maanden in Nederland te hebben verbleven reisde u door naar België waar u op 27 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U vreest in geval van een terugkeer naar Eritrea te worden beschuldigd van desertie en het illegaal verlaten van uw land van herkomst. U wil niet naar Italië terugkeren omdat u niet meer op straat wil terecht komen, u wil werk vinden en een stabiel leven wil opbouwen. U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming maar toonde tijdens uw persoonlijk onderhoud op uw smartphone een afbeelding van de Eritrese identiteitskaart van uw in Duitsland verblijvende broer M..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken, aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden besloten dat uw verzoek tot internationale bescherming niet ontvankelijk is.

U stelde bij een terugkeer naar Eritrea te vrezen beschuldigd te worden van desertie uit uw militaire dienst en van het illegaal verlaten van uw land (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal-verder "notities" CGVS, p.13).

Uit uw verklaringen en de gegevens in het administratief dossier dient echter te worden vastgesteld dat u ongeveer twee maanden na uw aankomst in Italië op 24 mei 2007 reeds internationale bescherming kreeg, meer bepaald werd u het vluchtelingenstatuut toegekend. Dit komt grotendeels overeen met de beschikbare informatie in uw dossier (notities CGVS, p.17,18 en informatie van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie en Veiligheid beschikbaar in uw administratief dossier d.d. 01/05/2019). U verklaarde op basis van dit statuut een verblijfsvergunning en werkvergunning afgeleverd te hebben gekregen door de Italiaanse autoriteiten in Rome (notities CGVS, p.18,20). U verbleef vervolgens tot ongeveer 2014 in Italië, waar u uw documenten zou hebben verloren (notities CGVS, p.30).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Italië hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u in de eerste plaats uw levensomstandigheden in Italië gelden. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u aan dat u in Italië geen leven had. Meer bepaald had u er geen vaste woonst, geen vast inkomen en kende u gezondheidsproblemen. In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Italië verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Uit beschikbare informatie van de Italiaanse overheid, verkregen via de Nederlandse verbindingsofficier (zie document van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie en Veiligheid beschikbaar in uw administratief dossier d.d. 01/05/2019) blijkt dat u een verblijfsvergunning en vluchtelingenstatus heeft gekregen in Italië (zie blauwe map in het administratief dossier). Hoewel uw verblijfsdocument is vervallen op 19 juli 2014, werd uw vluchtelingenstatuut niet ingetrokken. Het is dan niet omdat u uw verblijfskaart niet (meer) heeft, of deze niet op tijd hernieuwt, dat uw vluchtelingenstatuut in Italië hierdoor vervallen zou zijn. U verklaart verder geen problemen te hebben gekend met de Italiaanse autoriteiten (notities CGVS, p.27). Uit niets blijkt dat het voor u onmogelijk zou zijn om uw verblijfsstatuut in Italië te verlengen. Dat u langs de ene kant stelt een moeilijk leven te hebben geleid in Italië, zonder documenten op zak, maar langs de andere kant aangeeft deze documenten als niet belangrijk te beschouwen –een reden waarom u geen aangifte van verlies deed of geen poging ondernam nieuwe documenten aan te vragen in Italië- is niet serieus en geen afdoende reden om geen poging te ondernemen uw verblijf in Italië te regelen (notities CGVS, p.29). Het feit dat uw aanvraag om Italiaanse documenten via de Italiaanse ambassade in Nederland werd geweigerd met de mededeling dat ze u niet konden helpen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u in de mogelijkheid verkeert uw verblijfsdocumenten in Italië te gaan regelen. Het is bovendien treffend dat u naliert om meer informatie te vragen bij de Italiaanse ambassade over de procedure voor het regelen van uw documenten (notities CGVS, p.31,32). U kan dus makkelijk de administratieve stappen zetten om terug te keren naar Italië en aldaar het nodige te doen om uw papieren opnieuw te verkrijgen.

Wat betreft uw stelling dat uw leven in Italië moeilijk was omwille van het ontbreken van een vast onderkomen –u leefde er regelmatig op straat-, het ontbreken van regulier werk en mede omwille van stress met een drankverslaving kampte, dient te worden opgemerkt dat u gedurende meerdere jaren in Italië alsnog in de mogelijkheid verkeerde in verschillende steden te onderdak te vinden en er (tijdelijk) te werken. Zo verbleef u in Rome, Milaan, Ancona en de regio van Bari in het zuiden van het land (notities CGVS, pp.19-22) waar u arbeid verrichte op verschillende plaatsen (notities CGVS, p.20,25). Wanneer u tijdelijk niet over een inkomen uit werk beschikte kon u rekenen op (materiële) hulp van organisaties met wie u contact had. Via deze organisaties kreeg u ook informatie over opleidingen en de gegevens van een referentiepersoon van Eritrese afkomst die u kon spreken over integratie. Ook blijkt u toegang te hebben gehad tot de gezondheidszorg. Zo werd u psychologische ondersteuning aangeboden voor uw drankprobleem en werd u medicatie verschaft (notities CGVS, p.21,27,28,34). Het

getuigt dan ook geenszins van een onwil vanwege de Italiaanse autoriteiten u te ondersteunen en medische zorg te willen verstrekken. Uw bewering in Italië "nul dienstverlening" te hebben gehad en u er geen rechten genoot kan dan ook niet overtuigen (notities CGVS, p.18).

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Italië loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Eritrea, het land waarvan u de nationaliteit bezit, omdat u de vluchtelingenstatus werd toegekend in Italië, maar dat u wel kan teruggeleid worden naar Italië"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op een appreciatiefout, alsook op de schending van artikelen 48/3 tot 48/7, 57/6, § 3, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift vier rapporten (stukken 3-6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Nadat verzoeker op 24 mei 2007 aankwam op Italiaans grondgebied, werd hij een maand later erkend als vluchteling door de Italiaanse autoriteiten. Verzoeker verbleef volgens zijn verklaringen van 2007 tot 2015 in Italië, waarna hij gedurende een jaar in Duitsland verbleef bij zijn broer om vervolgens naar Nederland te reizen alwaar hij ongeveer tweeënhalf jaar verbleef. Vervolgens reisde verzoeker naar België, alwaar hij op 27 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker voert aan dat hij in Eritrea wordt beschuldigd van desertie en het illegaal verlaten van het land. Hij voert tevens aan dat hij niet naar Italië kan terugkeren omdat hij niet meer op straat wil terechtkomen, omdat hij werk wil vinden en een stabiel leven wil opbouwen. In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet tot de niet-ontvankelijkheid van onderhavig verzoek om internationale bescherming omdat verzoeker in Italië reeds internationale bescherming geniet en er geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming die hij in Italië geniet niet actueel of ontoereikend zou zijn.

2.3.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

[...]

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

2.3.4. In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat hij thans nog internationale bescherming geniet in Italië. Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen contact heeft opgenomen met de Italiaanse autoriteiten en dat de vaststelling dat hij internationale bescherming geniet in Italië louter is gebaseerd op een brief van de Nederlandse autoriteiten, waarin onder meer wordt gesteld dat *“er op een onbekende datum een bijkomend onderzoek gevoerd werd en dat het verblijfsstatuut van verzoeker in juli 2014 vervallen werd maar dat zijn vluchtelingenstatuut niet ingetrokken werd”*. Volgens hem is deze informatie onvoldoende om te bevestigen dat verzoeker actueel internationale bescherming geniet in Italië. Temeer daar de Italiaanse autoriteiten in Nederland hebben geweigerd om hem Italiaanse documenten af te leveren. Tevens meent hij dat rekening dient te worden gehouden *“met het feit dat verzoeker over geen enkel document beschikt, uitgereikt door de Italiaanse autoriteiten, om aan te tonen dat hij over de internationale bescherming in Italië geniet en dat hij bijgevolg over de bescherming status, o.a. het recht op verblijf, effectief geniet. Hij zou dan zeker niet zijn recht tot de internationale bescherming kunnen aantonen, en dus van de daaraan verbonden status effectief kunnen genieten.”*

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier wel degelijk op afdoende wijze blijkt dat verzoeker in Italië actueel nog steeds is erkend als vluchteling. In het schrijven van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst van 1 mei 2019 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier, stuk 2) wordt gesteld dat uit een onderzoek door de Nederlandse autoriteiten blijkt dat de geldigheid van verzoekers verblijfsvergunning is verlopen op 19 juli 2014, doch dat verzoekers vluchtelingenstatus niet werd ingetrokken. Dit onderzoek door de Nederlandse autoriteiten blijkt volgens dit schrijven te zijn gevoerd op grond van artikel 34 van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend. Uit de informatie met betrekking tot Eurodac toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', stuk 3) blijkt dat wanneer in Eurodac een “M” wordt teruggevonden onder “Mark status”, de betrokkene in een lidstaat van de Europese Unie internationale bescherming geniet en dat, wanneer de status van de betrokkene werd ingetrokken of beëindigd of wanneer de verlenging ervan werd geweigerd, de “M” weer wordt verwijderd. Uit de gegevens van

Eurodac in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie', stuk 1) blijkt dat er bij "Mark status" wel degelijk een "M" staat. Het loutere feit dat verzoekers Italiaans verblijfsdocument op 19 juli 2014 is verlopen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker actueel in Italië nog steeds is erkend als vluchteling en er bijgevolg kan genieten van internationale bescherming. Bovendien dient er worden op gewezen dat waar verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar zijn dit in beginsel niet het geval is voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen, ingetrokken of worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (artikelen 11, 14, 16, 19 en 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)). In dit opzicht is het dan ook niet relevant dat verzoeker bij de Italiaanse ambassade in Nederland geen Italiaanse verblijfsdocumenten kon bekomen.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

"Uit beschikbare informatie van de Italiaanse overheid, verkregen via de Nederlandse verbindingsofficier (zie document van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie en Veiligheid beschikbaar in uw administratief dossier d.d. 01/05/2019) blijkt dat u een verblijfsvergunning en vluchtelingenstatus heeft gekregen in Italië (zie blauwe map in het administratief dossier). Hoewel uw verblijfsdocument is vervallen op 19 juli 2014, werd uw vluchtelingenstatuut niet ingetrokken. Het is dan niet omdat u uw verblijfskaart niet (meer) heeft, of deze niet op tijd hernieuwt, dat uw vluchtelingenstatuut in Italië hierdoor vervallen zou zijn. U verklaart verder geen problemen te hebben gekend met de Italiaanse autoriteiten (notities CGVS, p.27). Uit niets blijkt dat het voor u onmogelijk zou zijn om uw verblijfsstatuut in Italië te verlengen. Dat u langs de ene kant stelt een moeilijk leven te hebben geleid in Italië, zonder documenten op zak, maar langs de andere kant aangeeft deze documenten als niet belangrijk te beschouwen –een reden waarom u geen aangifte van verlies deed of geen poging ondernam nieuwe documenten aan te vragen in Italië- is niet serieus en geen afdoende reden om geen poging te ondernemen uw verblijf in Italië te regelen (notities CGVS, p.29). Het feit dat uw aanvraag om Italiaanse documenten via de Italiaanse ambassade in Nederland werd geweigerd met de mededeling dat ze u niet konden helpen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat u in de mogelijkheid verkeert uw verblijfsdocumenten in Italië te gaan regelen. Het is bovendien treffend dat u niet om meer informatie te vragen bij de Italiaanse ambassade over de procedure voor het regelen van uw documenten (notities CGVS, p.31,32). U kan dus makkelijk de administratieve stappen zetten om terug te keren naar Italië en aldaar het nodige te doen om uw papieren opnieuw te verkrijgen."

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen dat hij actueel niet langer over een beschermingsstatus zou beschikken maar blijft in gebreke informatie bij te brengen waaruit zou blijken dat de aan hem toegekende internationale beschermingsstatus opgehouden, ingetrokken, beëindigd of herroepen zou zijn.

Gezien het voorgaande, kan verzoeker dan ook niet dienstig voorhouden dat hij zijn internationale beschermingsstatus ten aanzien van de Italiaanse autoriteiten niet zou kunnen aantonen en daardoor niet van de aan deze status verbonden rechten en bescherming zou kunnen genieten.

2.3.5. De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland*, punt 83) en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de Europese Unie in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, die in Italië werd erkend als vluchteling, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn vluchtelingenstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Hierbij aansluitend wijst de Raad er ook op dat de omstandigheid dat hoewel de levensomstandigheden in Italië moeilijk kunnen zijn, dit problemen van louter socio-economische aard betreffen die niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere Unieburger op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

De Raad wijst er tevens op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds heeft erkend als vluchteling, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling. Verzoeker moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de lidstaat van de Europese Unie waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland*, punt 90). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (*ibid.*, punt 91).

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië essentieel zijn bij de beoordeling van zijn verzoek en dat het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië werd verleend, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie en levensomstandigheden in Italië motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Wat betreft uw stelling dat uw leven in Italië moeilijk was omwille van het ontbreken van een vast onderkomen –u leefde er regelmatig op straat-, het ontbreken van regulier werk en mede omwille van stress met een drankverslaving kampte, dient te worden opgemerkt dat u gedurende meerdere jaren in Italië alsnog in de mogelijkheid verkeerde in verschillende steden te onderdak te vinden en er (tijdelijk) te werken. Zo verbleef u in Rome, Milaan, Ancona en de regio van Bari in het zuiden van het land (notities CGVS, pp.19-22) waar u arbeid verrichte op verschillende plaatsen (notities CGVS, p.20,25). Wanneer u tijdelijk niet over een inkomen uit werk beschikte kon u rekenen op (materiële) hulp van

organisaties met wie u contact had. Via deze organisaties kreeg u ook informatie over opleidingen en de gegevens van een referentiepersoon van Eritrese afkomst die u kon spreken over integratie. Ook blijkt u toegang te hebben gehad tot de gezondheidszorg. Zo werd u psychologische ondersteuning aangeboden voor uw drankprobleem en werd u medicatie verschaft (notities CGVS, p.21,27,28,34). Het getuigt dan ook geenszins van een onwil vanwege de Italiaanse autoriteiten u te ondersteunen en medische zorg te willen verstrekken. Uw bewering in Italië "nul dienstverlening" te hebben gehad en u er geen rechten genoot kan dan ook niet overtuigen (notities CGVS, p.18)."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij de meeste van zijn jaren in Italië op straat leefde en soms onderdak vond "*in een squat of bij vrienden*". Hij wijst er ook op dat hij enkel zwartwerk deed en slechts één keer legaal heeft gewerkt. Tevens merkt hij op dat hij, onder meer op het vlak van gezondheidszorg, slechts steun vond bij humanitaire organisaties, terwijl de Italiaanse autoriteiten hem nooit hebben ondersteund.

Verzoeker beperkt zich tot het opwerpen van losse beweringen zonder meer en blijft in gebreke concrete elementen aan te brengen die zijn uitspraken met betrekking tot zijn situatie en levensomstandigheden in Italië kunnen onderbouwen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker verklaarde dat hij in Italië op verschillende plaatsen verbleef (zie onder meer notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20). Hij kreeg er hulp van humanitaire organisaties, onder meer op het vlak van gezondheidszorg. Dat verzoeker bij deze humanitaire organisaties hulp kreeg, betekent evenwel niet dat de Italiaanse autoriteiten "*nul dienstverlening*" verschaffen. Tevens kon verzoeker werken, weze het onderbroken, zodat hij wel degelijk in zijn eigen onderhoud kon voorzien. Dienaangaande dient erop gewezen dat verzoeker verklaarde dat hij soms geld uitgaf aan lottobiljetten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25), hetgeen allerm minst duidt op een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij zijn Italiaanse verblijfsdocumenten op een gegeven moment op straat in Italië verloor, doch dat hij het de moeite niet vond om dit verlies aan te geven en/of nieuwe verblijfsdocumenten aan te vragen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 29). Dergelijke houding getuigt allerm minst van een afdoende inspanning teneinde te vermijden dat men in de voormelde situatie van verregaande materiële deprivatie terechtkomt. Tevens kan er dienstig op worden gewezen dat verzoeker van 2007 tot 2015 in Italië heeft verbleven en dat hij vervolgens naar Duitsland ging om zich bij zijn broer te vestigen, alwaar hij vertrok omdat het met zijn broer niet goed klikte (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28-29). Indien verzoeker daadwerkelijk in dermate precaire socio-economische omstandigheden leefde dat hij niet in staat was om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij reeds eerder naar zijn in Duitsland verblijvende broer zou zijn gereisd, *quod non*. Dat verzoeker ondanks de door hem aangehaalde moeilijke levensomstandigheden nog gedurende ongeveer zeven jaar in Italië bleef, vormt een bijkomende negatieve indicatie voor het voorgehouden precaire en mensonterende karakter van deze levensomstandigheden.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij heden te kampen heeft met psychologische/psychische gezondheidsproblemen waardoor hij een bijzonder kwetsbaar profiel zou hebben, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel psychologisch/psychiatrisch/medisch attest voorlegt waaruit zijn voorgehouden (mentale) gezondheidsproblemen zouden kunnen blijken. Verzoeker laat dan ook na *in concreto* aan te tonen dat hij heden te kampen heeft met psychologische/psychische gezondheidsproblemen, laat staan dat die gezondheidsproblemen zouden maken dat hij ingeval van terugkeer naar Italië in menonwaardige omstandigheden zou terechtkomen.

De informatie waarnaar verzoeker in en bij zijn verzoekschrift verwijst (stukken 3-6) is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Aldus volstaat deze informatie niet teneinde *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Italië in dermate precaire socio-economische omstandigheden dreigt terecht te komen dat er in zijn hoofdte sprake is van een onmenselijke of vernederende behandeling. Waar verzoeker verwijst naar het arrest M.S.S./België en Griekenland van het Europees Hof voor de rechten van de mens, dient erop gewezen dat dit arrest betrekking heeft op de situatie in Griekenland en niet op de situatie in Italië. Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, dient er vooreerst op gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Bovendien betreft het aangehaalde arrest een specifiek geval waarbij de betrokkene te kampen had met een precaire psychische toestand. Zoals

hoger reeds gesteld staan verzoekers voorgehouden mentale gezondheidsproblemen *in casu* allerm minst vast, laat staan dat er duidelijkheid is over het al dan niet precair karakter van zijn mentale gezondheidstoestand en de impact ervan ingeval van een eventuele terugkeer naar Italië.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de aangehaalde tekortkomingen in de lidstaat van de Europese Unie waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Italië, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verder brengt hij evenmin elementen bij waaruit blijkt dat hij in Italië een gegronde vrees voor vervolging kent en/of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met het voorgaande motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Italië loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

2.3.6. Ten overvloede stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing tevens terecht wordt gewezen op het volgende:

“Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.”

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER